

Čís. 3609.

Pouhé položení tyče přes silnici, které by mělo v zápětí, že by se jedoucí auto přes ni prostě přehouplo, aniž by koho na životě ohrozilo, nestačí ke skutkové podstatě zločinu podle § 87 tr. zák. ani v objektivním ani v subjektivním směru; jde však o skutkovou podstatu § 87 tr. zák., byla-li tyč položena takovým způsobem, jímž bylo způsobeno nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí jedoucích v autu.

Skutková podstata podle §§ 5, 87 tr. zák. tu vyžaduje, by pomocník, který tyč vybral a pomohl přímým pachatelům ze dvora ji vynést, avšak při kladení tyče na silnici přítomen nebyl, se buď s přímými pachateli dohodl, že tyč položí způsobem ony statky ohrožujícím, nebo by s takovým způsobem položení souhlasil.

(Rozh. ze dne 3. října 1929, Zm II 83/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa G-a, pokud se týče jeho otce do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 2. ledna 1929, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným spoluvinou na zločinu veřejného násilí podle §§ 5, 87 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

22

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5, 10 § 281 tr. ř. Jest jí přiznati oprávnění již s hlediska zmatku čís. 10. Napadený rozsudek shledává vinu obou přímých pachatelů zločinu podle § 87 tr. zák., spoluobžalovaných Gustava S-e a Ferdinanda Sch-a, v tom, že ze zlomyslnosti předsevzali jednání, jímž způsobili nebezpečí pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí tím, že položili tyč 8 m dlouhou a jako ruka dospělého člověka silnou přes cestu v místě, kde se silnice otáčí, tím způsobem, že jeden její konec vyčníval asi 1 m nad silnici, kdežto druhým koncem ležela tyč na silnici a že právě z tohoto způsobu položení tyče mohlo vzejíti nebezpečí pro život lidí jedoucích v autu po silnici; kdyby nebylo bdělosti šoféra, byla by tyč rozbila ochranné sklo, což mohlo mít za následek poranění řidiče, po případě i další neštěstí, kdyby řidič pro poranění ztratil vládu na strojem. Pokud jde o stěžovatele, jenž byl uznán vinným spoluvinou na zločinu podle §§ 5 a 87 tr. zák. pomáháním, zjišťuje rozsudek toto: Všem třem obžalovaným, tedy i stěžovateli napadlo, že položí tyč přes silnici; všichni tři si řekli, že položí tyč přes silnici; svědek L. slyšel, když si to řekli a z toho plyne, že položili (avšak jen oba prvuvedení bez G-a) tyč napříč cesty úmyslně, právě, aby se stala překážkou blížícímu se automobilu. G. stál s nimi (s oběma spoluobžalovanými) tenkrát na silnici, souhlasil s tím, by se tyč přes silnici položila, šel s nimi do dvora svého otce, kde jim pomohl tyč vybrati a ze dvora vynést. Soud shledává objektivní skut-

kovou podstatu trestného činu G-ova v tom, že »svým jednáním, tím, že s činem souhlasil, že s oběma druhými šel pro tyč, že jim ji dokonce pomohl vynéstí«, napomáhal k vykonání činu S-ova a Sch-ova. Při tom znovu zdůrazňuje soud, že jest zjištěno, že G. věděl, že chtějí položit tyč přes cestu, že ji pomohl vybrati a vynéstí. O tom, že G. věděl, jakým způsobem chtějí oba druzí položit tyč, pokud se tyče jak ji položí, nebo že souhlasil s tím, by tyč byla položena tak, jak se stalo, neobsahuje rozsudek žádného a tudíž ani ne přesného zjištění a právě tato okolnost jest pro objektivní a subjektivní skutkovou podstatu trestného činu stěžovatelova nejrozhodnější. Soud praví správně, že jest nerozhodné (pro otázku viny), na které místo silnice spoluobžalovaní tyč položili, zda na zatáčku nebo na rovnou silnici, a zda věděl o tom stěžovatel čili nic, že ji položí právě na zatáčku, a zdůrazňuje, že »stačí, že si obžalovaný G. byl vědom toho, že položením tyče přes silnici v cestu jedoucímu automobilu třebas na jiném místě silnice i snad takovým způsobem, jak si to spolu se Sch-em a S-em představoval a chtěl, může se způsobiti nebezpečností...«

Tento názor jest dílem nesprávný, dílem nepřesný. Pouhé položení tyče přes silnici, které by mělo v zápětí, že by se přes ni jedoucí auto prostě přehouplo (srovnej svědectví Augusta P-e), aniž by koho na životě ohrozilo, nestačí k naplnění skutkové podstaty zločinu podle § 87 ani v objektivním ani v subjektivním směru. Rozsudek ani nikde nepřaví, jak si G. spolu se Sch-em a S-em předem představoval a chtěl tyč položit, nanejvýš nezjišťuje a ani neodůvodňuje, že chtěl a představoval si položení tyče tím způsobem, jak je ve skutečnosti provedli oba přímí pachatelé bez jeho účasti, an, jak rozsudek zjišťuje, s nimi na silnici nešel, nýbrž byl nucen zůstat doma a proto se nesúčastnil provedení činu. Rozsudek nezjišťuje, což by v souzeném případě bylo třeba k odůvodnění odsuzujícího výroku, že se G. s oběma přímými pachateli buď dohodl na způsobu, jakým tyč položí, zejména na takovém, jakým Sch. a S. tyč položili, a jímž skutečně způsobili nebezpečí pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí jedoucích v autu, nebo že souhlasil s takovým nebo jiným způsobem položení, jež by rovněž ohrožovalo život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí na silnici jedoucích. Přesné zjištění v tom směru jest tím spíše nutné, an se obžalovaný hájil tím, že sice souhlasil s ostatními, že tyč položí, že však při činu nebyl, že neví, jak ji oba druzí položili, že se o věc dále nestaral, že ji nastrojil s ostatními z hlouposti, neuváživ následky, a dodal při hlavním přelíčení, že tyč byla položena přes silnici, by příjezdějící auto bylo nuceno zastavit, a ani druzí spoluobžalovaní, ani jiné výsledky řízení nepřinesli nic, co by nasvědčovalo tomu, že obžalovaný věděl a souhlasil s nebezpečným způsobem položení tyče, který jediné je s to, naplniti skutkovou podstatu deliktu podle § 87 tr. zák. Jest tudíž odůvodněna zmatečná stížnost, pokud vytýká, že činnost obžalovaného v rozsudku zjištěná nestačí k odsouzení pro zločin podle §§ 5 a 87 tr. zák. u obžalovaného G-a, nehledíc k tomu, že by byla odůvodněna s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř., kdyby nejasný výrok, že si byl obžalovaný vědom toho, že položením tyče přes silnici,

třebas na jiném místě silnice i snad takovým způsobem, jak si to spolu se Sch-em a S-em představoval a chtěl...», měl ten smysl, že si představoval a chtěl to, co oba druzí v jeho nepřítomnosti skutečně provedli, poněvadž pro takový předpoklad nedávají výsledky řízení podkladu a ani rozsudek neuvádí v tom směru důvody. Bylo proto vyhověti odůvodněné zmateční stížnosti a uložit soudu první stolice, by věc znovu projednal a rozhodl. Nejistí-li soud po novém projednání věci skutkové předpoklady zločinu na straně stěžovatelově, bude mu uvažovati o podřadění činu pod trestní ustanovení § 431 tr. zák.

Čís. 3610.

Proti zákazu § 23 zákona o ochraně známek (ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.) by se obžalovaný provinil i subjektivně nejen, kdyby úmyslně neb aspoň vědomě na prodej choval nebo prodával nebo prodávati dával výrobky neoprávněně označené chráněnou známkou, nebo vědomě trpěl takové počínání si svých obchodních pomocníků (přímý zlý úmysl), nýbrž i kdyby — ač měl důvod k podezření, že v jeho obchodě, vedeném pod jeho jménem a v jeho prospěch, dochází k takovým prodejům, nezakročil, by si zjednal jistotu, a, zjednav si ji, nezjednal nápravu, takže by z toho plynulo, že by ho ani potvrzení jeho podezření nebylo odvrátilo od toho, by nenechal shledaný stav ve svém obchodě splynouti s posledním případem skupiny první (dolus eventualis).

Pokud sem spadá, bylo-li v obchodě na prodej chováno a prodáváno koření jiného původu než koření firmy Maggi a to z lahví opatřených chráněnými etiketami a označením firmy Maggi.

(Rozh. ze dne 4. října 1929, Zm I 482/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 16. května 1928, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle §§ 23 a 24 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek, pokud jde o tvrzené zásahy ze dne 26. srpna, 2. září a 27. září 1927 a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl v rozsahu zrušení, dbaje při tom útrat řízení zrušovacího.

Důvody:

Pokud zmateční stížnost napadá rozsudek ve výroku, že stihání tvrzeného činu ze dne 20. července 1927 bylo by ve smyslu § 530 tr. zák. vyloučeno, je na omylu, nerozlišujíc mezi právním důvodem, z něhož soud nalézací dospěl k tomuto výroku, a mezi právním důvodem, na nějž poukazuje stížnost, jenž však platí jen pro promlčení objektivní §§ 531, 532 tr. zák. V tom je tedy stížnost bezdůvodná. Proti názoru odvodu na zmateční stížnost, jest přisvědčiti stížnosti v tom, že po stránce sub-